Ч. 31. Неділя 9 (22) лютого 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї — Ювилей папи. — Віроісповідні і народні відносини в Македониї.)

П. президент міністрів др. Кербер нараджував ся вчера довший час з предсїдателем молодоческого клюбу дром Пацаком, а то в цїли винятя першого читаня угоди з Угорщиною з під обструкциї. Поки що конференция лишилась без успіху, але переговори Молодочехів з правительством будуть дальше вести ся в часї запустної перерви.

Вчера відбули ся в Римі торжества і принятя з нагоди 25-лїтного ювилею коронациї папи. Папа в полудне удав ся до коронацийної салї, де зібрані повитали его окликом: Най жиє! Папа, що дуже добре виглядає, з усьміхом на устах уділив благословенє. Папу супроводив двір і шляхотска ґвардия, котра на то торжество приоділа перший раз нові мундури. З коронацийної салї перенесено папу до салї авдиєнцийної, де дожидало сьв. Отця 6000 запрошених, між ними дружина бельґійских паломників. Серед оплесків вступив папа на престол. По правій сторонї засїла родина Печчіх, по лївій надзвичайне іспаньске посольство. Присутних було також 7 кардиналів і богато епископів. Кардинал Феррарі відчитав адрес паломників льомбардских з желанями. Папа подякував і поблагословив. О годинї 1-ій в полудне серед окликів папа повернув до свого мешканя.

Народні і віроісповідні відносини в Македониї взагалї мало знані. Ректор атеньского університету, що нібито добре має знати ті відносини, мав про них кілька відчитів в Атенах. Він так обчислює македоньске населенє по народности: 400.000 Греків (разом з прихильними до Греків Куцоволохами), 600.000 магомедан (між котрими є богато Славян) і 500.000 Болгар і Сербів. Більша часть македоньских Славян зачисляє ся до царгородского патриярхату, а менша до болгарского ексархату. Епископів є 18 грецких, 5 болгарских і 2 сербских. Греки найбільше причинили ся до просьвіти краю; они також переважно держать в своїх руках промисл і торговлю. Населенє инших народностий займає ся головно хлїборобством і годівлею худоби, почасти дрібною торговлею. Так говорить Грек. За те Серб Ґопчевич обчислює населенє Македониї — разом з Старою Сербією — на 2,800.000 душ (після стану з року 1889), з того має бути самих Сербів 1,830.000, між ними 418.000 магомедан, котрих полїтично треба зачисляти до Турків. Болгар числить Ґопчевич лише 176.000, а Турків 269.000. Розуміє ся, що Болгарин або магомеданець знов певно инші подав би числа. Коли ще взяти на увагу, що побіч головних народностий живе в Македониї ще богато поменших (як Черкесів, Татарів і т. п.), дальше, що всї ті народности всїляко ріжнять ся між собою вірою, а навіть православні Греки, Болгари і Серби одні належать до грецкого патриярхату, другі до болгарского ексархату: то легко зрозуміти, що годі виробити собі який небудь ясний і вірней образ македоньских відносин. Навіть сама назва Македониї не має ознак цїлком певних ґеоґрафічних границь, бо одні зачисляють до Македониї також Стару Сербію, другі нї.

Новинки.

Львів дня 21 го лютого 1903.

— **Репертуар руского театру.** Недїля, дня 22 лютого: „Запорожець за Дунаєм“, оперета в 3 діях Артемовского, закінчать: „Вечерниці“ діло музичне в 1 дії Нїщиньского. — Второк, дня 24 лютого: Перший раз: „Будка ч. 27“ драма в 1 дії дра Франка; „Вулиця“, діло музичне Ф. Колесси; „Як ковбаса та чарка, то минеть ся й сварка“, комедия в 1 дії зі сьпівами М. Старицкого. — Середа, дня 25 лютого: перший раз: „Бурлака“, штука в 5 діях Карпенка-Карого. — Четвер, дня 26 лютого, перший раз: „Невольник“, образ на історичнім тлї в 5 діях зі сьпівами М. Л. Кропивницкого. — Субота, дня 28 лютого, перший раз: „Дзвін людий у церкву скликає, а сам у неї не буває“, комедия в 5 діях Л. Яновської, нагороджена третою премією на конкурсї Видїлу краєвого в р. 1902.

ВОЛОСЄ НЕБІЖКИ.

(З француского — Рауля Еттерта.)

То волосє в цїлій околици Плюбазлянез, де неодна принадна головка, окружена білявими кучерями, солодко усьміхала ся, було звістне як найкрасше і найбуйнїйше, і мужчини славили его, а женщини завидували.

Було то правдиве чудо природи, котрим Анник-Анник, хороша шіснайцятьлїтна дочка Ленїневена, бідного рибака, чарувала очи і серця молодих Гасконцїв, що приходили в недїлї з Пеніоля і Пльонезека, аби любувати ся тим золотим руном.

В бійках, які нераз лучали ся із зависти, плила кров тих, що зітхали за чудовим волосєм Анніки. Незвичайно буйне, мягке як шовк, окружало оно як фальшивий сонїшний промінь сьвіже, румяне личко дївчини і спадало кучерями по єї плечах. Чаруючо, як сяєво, з котрим на образах представляють ангелів, обіймало оно ніжну стать Анніки і надавало лицю єї якоїсь надземної благородности. Сонно сьвітили тодї глубокі, хороші очи з жовтих кучерів, як два блавати в филюючім ланї збіжа.

Між тими, котрі пропадали за волосєм Анніки, був один, котрого тиха любов замінила ся майже в обожанє. То був лагідний, вісїмнайцятьлїтний молодець, моряк, що виріс на ісляндскім кораблі і перебував більшу половину року на мори. Називав ся Фантез.

Несьміливий скромний, не важив ся зраджувати чувств, які тягнули єго до дївчини. А навіть єго погляди не зраджували нічого, бо в єї присутности не важив ся глянути на неї.

Але що добродушність виявляє ся найбільше у всїх честних людий, то й тут промостила собі дорогу до серця дївчини. Анніка пізнала огонь тайної любови, і сама полюбила молодого хлопця.

Бо Фантез був хороший хлопець, мав також сині, ясні очи і румяні лиця. У взаїмній, майже дитинячій любві минуло для обоїх досить часу, аж вкінци Фантез дійшов до двайцятого року житя, і вскорі мав розпочати пятилїтну войскову службу при маринарцї.

Тодї то в часї храмового сьвята в Пеніоль постановив освободити свое серце від страшного тягару. В пригіднїй хвили звірив ся Анніцї з усїх своїх мук, які переслїдували єго день і ніч, і ждав з завмираючим серцем на єї відповідь. Она не відтрутила єго, і в однім кутику гостинницї, з далека від танців і музики, скріпив їх поцїлуй, перший поцїлуй, що видавсь їм раєм, їх любов.

Лиця обоїх облили ся румянцем, Анніка і Фантез заручили ся. Але заки ще Фантез від'їхав, родичі згодили ся на їх подружє і установили час весїля. Так прожив Фантез ще кілька днів в спокійній радости. Чудесне волосє Анніки, котре славлено і завидувано їй єго, мало від тепер належати лиш до него — як запорука безконечної розкоши, яка єго ждала по повороті з чужини.

Вечер перед від'їздом до Бресту, де мав прилучити ся до своєї фльоти, дякував, до сльоз зворушений, своїй улюбленїй за пучок єї волося, який з власної волї дала єму і перевязала тою самою синьою стяжкою, що мала на шиї в Пеніоль в дни заручин.

Але між тим як молодий моряк оплива сьвіт, може рік по єго від'їздї, умерла Анніка. Смерть, що єї пірвала, була наслїдком повільних і зрадливих сухіт, недуги, якій в Бретанії підпадає дуже богато молодих дївчат.

Може вічне сумованє, журба о далеких любків, що на безкраїм мори виставлені заєдно на тисячні небезпечности, так страшно підкопують здоровлє дївчат? Бо як витолкувати собі так скоре умиранє?

Родичі Анніки були прості, темні люди. Не надумуючись позволили, аби купець, що в містї Арморік вів значну торговлю волосєм, обтяв псківниці єї золоті кучері і в той спосіб причинив ся значною сумою, яку за них дав, до покритя коштів похорону.

Як вже сказано, причиною того була лише темнота і бідність, що наклонила родичів Анніки до такого учинку. Бо впрочім і так єсть звичай в тім краю, що волосє померших женщин обтинає ся і продає ся, аби за те купити хлїба для дїтий.

— **Войскова бранка** відбуде ся в окрузі ц. і к. команди XI. корпуса у Львові в отсих місцях і речинцях: Теребовля дня 2—12 марта, Скалат 14—26 марта, Тернопіль 28—31 марта і 1—28 цьвітня, Збараж 2—10 марта, Снятин 2—11 марта, Печеніжин 28—31 марта і 1 цьвітня, Косів 2—10 марта, Жабе 12 і 13 марта, Коломия 16—31 марта, Сокаль 2—13 марта, Львів-місто 16—31 марта, Львів-повіт 1—30 цьвітня, Мости великі 2—5 марта, Жовків 7—16 марта, Глиняни 2—5 марта, Перемишляни 6—11 марта, Бібрка 12—21 марта, Рогатин 23—30 марта, Бурштин 31 марта і 1—6 цьвітня, Підгайці 2—12 марта, Бережани 14—27 марта, Городенка 2—9 марта, Обертин 11—14 марта, Богородчани 16—21 марта і 1 цьвітня, Станиславів 2—24 цьвітня, Галич 25—30 цьвітня, Товмач 2—14 марта, Броди 2—14 марта, Залізці 16—20 марта, Зборів 23—30 марта, Золочів 1—28 цьвітня, Камінка струмилова 2—16 марта, Бучач 2—19 марта, Копичинці 21—28 марта, Гусятин 30—31 марта, Чортків 6—30 цьвітня, Борщів 2—10 марта, Мельниця 12—18 марта, Заліщики 20—26 марта, Тлусте 28—31 марта і 1 цьвітня.

— **В Купчинцях,** пов. тернопільского, відбули ся дня 1 с. м. вечерниці в честь 42-их роковин смерти Т. Шевченка, заходом місцевого тов. „Сокіл“. На проґраму зложились вступне слово п. Д., хоральні продукциї і деклямациї. Особливо велике вражінє викликали дівчата Ю. Думка і А. Южин, що дуже удачно віддеклямували Шевченчову „Тополю“ та „До Основяненка“. Піднести годить ся вкінци учинність пароха о. В. Микитки, котрий відступив безплатно на вечерниці свій дім.

— **Львів в IV. чвертьроці 1902.** В послїднїм чвертьроці мин. року виносило населене м. Львова 165.606 осіб, обвінчалось 385, родилось 1.519 дїтий, між тими 521 нешлюбних, а 52 неживих. Померло в тім часі 952 осіб, а іменно в першім місяци житя 85, в першім роцї 227, до 5 лїт 337, від 5—15 лїт 105, від 15—30 лїт 105, від 30—50 лїт 159, від 50—70 лїт 202, над 70 лїт 117 осіб. Найбільший процент смертний припадає на сухоти, бо 223 і на запалене легких 128. Сума случаїв природної смерти виносить 926, а насильної 26, а іменно 8 самоубийств, 3 убийств і 15 других.

— **50-лїтний ювилей нафти і нафтового осьвітлення.** Промисл нафтовий і нафтове осьвітлене обходять в Галичинї сего року 50-лїтний ювилей, бо в 1853 відкрито перший раз нафту в Галичинї і ужито на пробу до осьвітлюваня львівского шпиталю. Першим, що „винюхав“ нафту, то був жид Гартенберґ в Бориславі. Він збирав на багнах в тім місточку ропу, що добувала ся з під землї і варив з неї смаровило до возів та продавав бочівками, не кажучи нікому, звідки єго бере. Одного разу при вареню смаровила зібрав він до фляшинки білу воду, що насіла була з пари смаровила на покришцї і придумуючи над тим, чи не далось би такої води до чого ужити, завіз єї до Львова до Іґнатия Лукасевича, що був провізором в аптиці Миколяша. Лукасевич виміркував, що сеї води, котра показала ся масна, можна би ужити до лямп замість олію, і зробив пробу у львівскім шпитали. Проба випала добре, але мимо того не осьвітлювано шпиталю нафтою, здаєсь задля браку добрих лямп. Перший на сьвітї будинок, що був осьвітлений нафтою, був віденьский дворець Північної зелїзницї. Лукасевич, Кароль Кльобаса і Тит Тржціньский, були першими копальниками нафти. Нафту в північній Америці, в Пенсильванії відкрито аж в шість лїт опісля в 1859 р.

— **Намірене самоубийство.** Вчера около 9 години перед полуднем хотів відобрати собі жите в готелю „Корзо“ при ул. Кароля Людвика у Львові, бувший урядник збанкротованого товариства асекурацийного Unio Catholica Людвик Гома з Відня, котрого покликано на сьвідка до розправи судової против Феликса Тумена, бувшого завідателя львівскої філї згаданого товариства. Гома пробив собі ножиком голову аж до мозку та зробив ще три рани і прорізав ліву бючку. Гому тяжко пораненого відвезено до шпиталю. Причиною сего вчинку розпуки була здаєсь обава перед карою, якої сподївав ся по грозячім єму процесї за фальшиві зізнаня перед судом.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Ради господарскі.

— Як заводити нове або перебудовувати старе обійстє. Хто заводить собі нове обійстє або змушений перебудовувати старе, нехай памятає на то, що тепер не ті часи, що були давнїйше, і що тепер треба не лиш инакше жити і працювати, але й инакше будувати ся. Тепер тяжкі часи, і кождий кусень землї має велику вартість та не можна єго марнувати, хоч би й під обійстє, а вигоду треба сполучати з практичностю. Старі обійстя в многих сторонах нашого краю займають далеко більше місця, як того вимагає конечна потреба, а будинки на них по найбільшій части розміщені як небудь, без взгляду на догідність і практичність. То все мусить змінити ся, бо вимоги часу суть сильнїйші як воля чоловіка, і коли самі господарі не схотять піти з поступом часу, то на їх місце прийдуть инші, котрі будуть то лїпше розуміти. Отже коли хтось хоче заводити собі нове обійстє або переставляти старе, нехай не забуває, що треба робити на новий, лїпший лад. При заводженю нового або переставлюваню старого обійстя треба длятого уложити собі насамперед докладний плян цїлої будови. Хату і всї будинки господарскі ледви хто може відразу ставити, але скоро лиш ставить хату або якийсь будинок господарский, а має на думці поставити або перебудувати ще инші будинки, то нехай зараз уложить собі плян будови цїлого обійстя і того пляну нехай вже опісля держить ся. Передовсїм треба уважати на то, щоби на обійстє визначувати лиш тілько ґрунту, кілько конче потреба для господарства. Неодно старе обійстє далось би так переставити, що з него лишилось би ще споро землї, котрою можна би збільшити город, а неодні будинки дались би так уложити, що они були би далеко практичнїйші для господарства і була би з них більша вигода. На обійстє треба вибирати сухе, здорове і рівне місце. Коли приходить ся заводити обійстє на горбі, то цїле місце на него треба вирівнати, щоби було рівненьке як стіл, і доїзд до него зробити як найвигіднїйший, щоби опісля при господарскій роботі не було муки для людий і худоби. Коли обійстє мусить бути в долинї і на вохкім місци, то треба насамперед то місце, о скілько можна осушити, викопати рови, котрими вода могла би стїкати, а саме місце грубо підсипати сухою землею і глиною та добре побити довбнями і вирівнати так, щоби по дощах не робили ся калабанї. Крім того на вохких місцях не треба нїколи класти підвалин на саму голу землю, лиш на велике, колиб де можна і тесове камінє, а відтак ще й сам будинок підсипати сухою землею або сухою, дрібною рінню.

— Як великий повинен бути город і що в нім мусить насампе-

Фантез одержав ту страшну вість в часї, коли єго корабель наближав ся до індийского побережа. Не по ученому написаний лист, який єго бабуня, що мешкала в Плюбазлянез, до него вислала, повідомив єго о нещастю, містив кілька слів потїхи і вирвав так за одним разом молодому морякови цїле єго щастє і всьо надію.

Ще більше як смерть Аннїки засумувала єго вість, що в такий грубий спосіб позбавлено дївчину єї хорошого волося. Жаль за тим золотим руном, що так чудово окружало головку єго судженої, а тепер може в якім вікнї голяря звертає на себе увагу прохожих, наповняв цїлу єго душу.

Кілька місяців, мимо вродженої морякам веселости, провів Фантез в журбі і задумі. Безмежність моря і одностайність морского житя піддержували той хоробливий стан і викликали в єго серци непоборимну тугу за далекою рідною країною.

Виключно лиш тяжка корабельна служба, котру Фантез тепер повнив з більшою ще пильностию, втихомирювала трохи єго розстроєні нерви, звільняла мозок від задуми і давала нещастному кілька годин забутя в тяжкім олов'янім снї.

Коли причалили до пристани, не іпов Фантез нїколи з товаришами на берег, де они по кількомісячних трудах бавились до безтями і пустували. Єго безконечний жаль держав єго далеко від всяких забав і розривок.

Блукав по підбігунових краях, що в сьвітлї північної зорі чудово сияли, а їх ярко білий снїг нагадував єму чоло Аннїки, по горячих краях, де темносиня морска вода наводила єму на память голубо синї очи любки, а золоте сонце малювало перед ним на овиді сияючу красу єї волося. В єго простій души на вид казочної краси природи виринав заєдно лиш образ улюбленої небіжки.

Дивна гадка ворушила часто мозок Фантеза. Він рад би був, коли вже така Божа воля була, що покликав до себе єго любку, аби хоч єї чудове волосє було єго власностию. При тім гадав о статуї Пр. Діви Мариї, котра стояла в убогій церковци в Плюбазлянез і до котрої він так часто в дитинстві молив ся. Чоло тої небесної Цариці хотів він тим волосєм прибрати. Бідна, она мала лиш конопляне волосє, а оно так не надавало ся до єї Божої поваги.

О скілько лагіднїйше, красше споглядала би она з під волося Аннїки! Який би він був тоді щасливий! Єго серце молилось би з подвійною побожностию. Засилаючи горячі молитви до Найсьвятїйшої Діви, зміг би задержати як найдовше і любов до своєї Аннїки.

Фантез не гадав о хулї, бо в серци був він побожний.

Колись чув він леґенду, котра оповідала, що Пр. Діва приймила раз волосє якої шляхотскої панни, аби тут на земли прибрати ся ним.

Як часто гадав Фантез о тім, що коли би єму судило ся віднайти коли золоте волосє Аннїки, то він сейчас приніс би єго в жертві статуї в Плюбазлянез.

По двох лїтах плаваня по водах, вернув вкінци з фльотою до Тульону.

Величезна радість наповнила єго серце на вид рідного краю, того чудесного французского Полудня. Та радість виперла на якийсь час з єго души всякий сум і журбу.

Одного вечера, забувши цїлком на смуток, дав ся потягнути своїм товаришам до одної каварнї, де саме одна париска каварняна сьпівачка, Бебе Тамбур тїшила ся великим поводженєм. При появі сьпівачки на сценї Фантез цїлий задрожав. Яка несподїванка! Під капелюхом сьвітової дами мала Бебе Тамбур чудесну перуку, котрої волосє в яркім електричнім сьвітлї ясніло як чисте золото.

Якась висша сила викликала в моряку спосібність пізнаваня, поборола в одній хвили всї сумніви, які в єго души лише що виринули. Фантез пізнав то волосє, пізнав Аннїки золоті кучері. Так само буйні і мягкі як шовк спадали они з під капелюха з шовку і пер, як з під простого, скромного накрита голови бретаньскої дївчини.

Коли минули хвилї першого зачудованя і оголомленя, заволоділа Фантезом шалена радість. Найшов згублений скарб, до єго серця вернула любов і розкіш.

Від того дня ходив кождого вечера до каварнї, сїдав все в перших рядах крісел, аби тим лїпше придивити ся і забути ся в споминах та невисказанім щастю.

Одного дня було єму дуже тяжко на серци, він не міг вийти задля служби.

Але як дивно! Вже по якімсь часї почали якісь незвістні муки ослаблювати більше і більше єго ледве що відживаюче щастє.

Женщина, котру окружало чудове волосє Аннїки, та вандруюча комедиянтка з чорними як вуголь очима, безличним поглядом, червоно помальованими лицями, сильно крашеними

ред бути. Город повинен бути так великий, щоби єго з малими силами можна добре обробити. Великий город при малих силах не оплачує ся, бо єго не можна добре обробити і се єсть у нас може найбільшою причиною, що наші селяни не дуже дбають про свої городи. У нас бувають городи по селах досить часто за великі, а коли господар має ще й кілька куснів поля, то город лишає ся звичайно на жіночі сили, а ті не можуть дати єму ради та ще й не уміють коло него добре ходити. Тож і не дивниця, що у нас більші городи навіть і по містах, де они могли би найбільше поплачувати, виглядають більше на маленькі поля, засаджені бараболями або обсіяні кукурудзою, фасолями і т. п. Длятого хто має великий город при хаті, той зробить ліпше, коли лиш одну часть з него ужиє під управу всілякої городнини і на сад, а другу часть буде уживати як поле і засівати на нім пашу для худоби н. пр. конюшину або люцерну або садити бараболю, кукурудзу і т. п. З часом можна малий городець, коли вже хтось научить ся добре коло него робити і коли би то єму виплачувало ся, розширити на більший. Малий городець повинен передовсім бути для власного ужитку; він повинен живити господаря і єго родину. Такий городець може мати 300 до 400 квадратових метрів, значить ся, може бути довгий 20 до 25 а широкий 15 до 16 метрів а єго може вже завести собі кождий малесенький і бідний господар. В кождім городі а бодай близько него повинна бути вода. Город без води не має ніякого значіня, бо тоді трудно єго обробити. Найліпше, коли де близько города єсть потік або ріка, хоч би звідтам прийшло носити воду коновками або й возити бочкою. Де нема води, там треба єї брати з керниці або ловити дощівку. В першім случаю треба серед города закопати в землю велику бочку, в котрій кернична вода могла би постояти через добу, бо лиш стояла кернична вода добра до підливаня; в другім случаю треба мати кілька кадок або бочок, в котрі можна би ловити дощівку або й наливати в них підчас посухи воду з керниці. Друга важна річ для города то єго огорожа. Город треба добре обгородити. Огорожа повинна бути добра і тревала а при тім і дешева і красна для ока. Звичайні наші плоти, особливо в теперішних часах, коли за пруте досить трудно, і дорогі, бо вже само городженє забирає богато дорогого часу, і не тревалі, бо вимагають часто направи. Найліпший був би живопліт з глога та в тім біда, що не кождий уміє єго зробити і що треба довго чекати, заким з него буде справді добра огорожа. Найліпша і взглядно найдешевша була би ще може огорожа з лат або круглих соснових вершків, поприбиваних цьвяхами до двох поперечок, запущених в грубші стовпи, бо така огорожа і довго держить і не так легко через ню перелізти як через пліт, особливо коли она досить висока.

— Годівля дробу (IX). Дальше дуже важна річ, щоби знати, як годувати квочки і молоденькі курятка. Квочки коли сидять на покладках, їдять досить мало і поквапно; їх треба звичайно годувати лиш раз на день і давати лиш добре зерно, а деколи для відміни трохи якої заминки, рідко лиш трохи якої зеленини, за то тим більше треба давати зеленини. коли вже висидять курятка. Коли же би самі не хотіли іти їсти, то треба їх здоймити і поставити перед коритце та уважати, щоби наїли ся і напили ся, але щоби не влізли до гнізда з замоченими або заваляними ногами та щоби не сіли на чужі покладки. Передовсім треба їм давати заедно сьвіжої і чистої води та пересіяного попелу, щоби могли в нім порпати ся і тим способом очистити пірє від докучливих комах, котрі їх иноді так присідають і мучать, що они не хотять сидіти на яйцях. — Молоденькі курятка не треба скорше годувати як аж в півтора доби по тім, як вилізуть і не давати, як то у нас дуже часто в звичаю, посіканого яйця. Найліпше давати пшона змішаного з дуже мілким піском а до питя, але аж по тім, коли з'їдять, дати трохи добре визбираного молока, змішаного по половині з водою. По 5 або 6 днях, коли вже не хотять їсти пшона, давати дрібоньких гречаних круп а попри то для відміни заминки з варених і розколочених з пшеничним ґрисом і ячмінною мукою бараболь. Замість сеї заминки можна також робити заминку з дрібонько посіченого листя малої кропиви, званої жаливою і пшеничного ґрису. Курятkам треба лиш тілько давати, щоби не були голодні. Першого тиждня треба давати що 2 години, опісля через місяць що 3 години, а пізнійше 4 рази на день. З весни треба частійше і ліпше годувати. Молоденькі курятка призначені на продаж, треба в пятім або шестім місяци годувати через 14 днів гречаними, ячмінними і кукурудзяними крупами.

Переписка.

Л. Гн. від Бучача: Се дуже добре, що селяни у Ваших сторонах беруть ся годувати шарана або коропа в саджавках. Можна з того мати не лиш власний пожиток, але й красний дохід з продажи, а використати неодин неужиток, котрий не можна ні на поле, ні на сіножать обернути. Про годівлю коропа напишемо в найблизших „Радах господарских" обширно, а тут скажемо лиш, що т. зв. мясної муки до годівлі зовсім не потреба, і ледви чи єї би у Львові дістав. (Будемо старати ся розпитати) Коропи живлять ся всілякими комахами і черваками, гниючими ростинами і молоденькими пагінцями водних ростин, а годує ся їх кіньскими кецками (гноєм), овечими бібками і товарячими лайняками, змішаними з глиною, горохом, бараболями, динями, ріпою, хлібом із зрослого збіжа, макухами і падлиною.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 20 лютого: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·80 до 7·90; жито 6·50 до 6·60; овес 6·25 до 6·50; ячмінь пашний 5·60 до 5.80; ячмінь броварний 5·90 до 6·50; ріпак 9·— до 9·25; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·75 до 10·25; вика 6·— до 6·75; бобик 5·80 до 6·30; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·— до 6·30; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 88·—; конюшина біла 75·— до 120·—; конюшина шведска 80·— до 95·—; тимотка 34·— до 42·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Рим 21 лютого. Комітет католиків жертвував вчера сьв. Отцю в дуже торжественний спосіб тияру, золоті ключі і памятковий медаль.

Відень 21 лютого. Цісар зложив вчера в полудне пращальну візиту королевій іспанскій Марії Христині і єї дочці Марії Тересі, котрі нині від'їздять до Мадриду. — Вчера по полудни Цісар приймив на окремій авдиєнції сербского посла Христича,

Париж 21 лютого. На вчерашнім засіданю кабінету подав міністер справ заграничних до відомости, що ві второк поручив француському амбасадорови в Константинополи, аби підпер жаданя Росиї і Австриї що до реформ в Македонії.

Софія 21 лютого. Міністер справ внутрішних предложив собранию жаданє кредиту 100 тисяч франків на скріплене пограничної сторожи.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

устами, як страшно ріжнила ся она від того ангельского єства, яке він колись вибрав собі на суджену! Тою женщиною почав він погорджувати. Вскорі стала єму більше противною, як терен в оці. О скілько щасливійшим чув він себе тепер знов, коли пізнав, що утік перед покусою і що не міг би любити Бебе Тамбур. Бо простота єго серця, вірність для Анніки стерегла єго перед кождою иншою любовію, з котрої був би не вилічив ся, аж хиба було би за пізно.

Але що він мав ціле довірє простих людий і не знав сьвіта, постановив на всякий спосіб дістати в свої руки волосє любки, аби відтак міг знов на него глядіти, коли оно буде спочивати на голові дорогої і сьвятої статуї в Плюбазлявез.

Пішов до Бебе Тамбур. Коли явив ся перед сьпівачкою, пізнала она сейчас пильного свого слухача з каварні і пояснила собі єго відвідини в звичайний спосіб. Гадала, що Фантез, не могучи оперти ся єї красоті, залюбив ся в ній на смерть і відважив ся навідати ся до неї в єї мешканю.

А що моряк був случайно хорошим, синьооким хлопцем, з здоровим і румяним лицем, то й она покинула удавану повагу і приймила єго як найсердечнійше.

Таке принятє додало Фантезови відваги і він просто, в коротких словах спитав Бебе Тамбур, яким способом прийшла она до тої перуки, що єї все носить на сцені. Здивована трохи тим дивним питанєм, відповіла співачка, впрочім дуже балаклива, що купила єї в Бретанії в однім місточку, віддаленім може о дві стациї від Пленіоль.

Тепер знав Фантез всьо. Він не помиляв ся, то було волосє Анніки. Почав єї горячо просити, аби єму перуку відпродала.

Бебе Тамбур, з природи глумливої вдачі, на голос розсьміяла ся на те дитинне предложенє, котрого не могла зрозуміти. Але в тій хвили гнів єї взяв, бо подумала, що має перед собою якого хитрого спекулянта, що прийшов, аби в хитрий спосіб вимантити від неї єї перуку, а відтак продати єї за високу ціну.

Змішаний диким сьміхом комедиянтки, Фантез цілком замовк. Він і не думав оповідати тій женщині історию любови, бо був твердо пересьвідчений, що то артистку цілком не зворушить. Противно у відповідь почув би новий сьмих і новий глум.

Вкінци коли Бебе Тамбур насьміяла ся до волі, показала єму глумливо двері і Фантез вийшов.

То неповодженє довело моряка майже до розпуки. І помимо того, несьвідомо, в наслідок якогось внутрішного чувства ходив він дальше до каварні. В єго души відбувала ся знов зміна, пробудила ся в нім нестримна ненависть.

Щоденне виставлюванє улюбленого волося на публичний вид і то, що оно мусіло украшувати голову тої поганої женщини, видавало ся єму зневагою, хулою єї чистої любови.

Помальоване лице, простацкий сьміх, визиваючі погляди єї чорних очий, двозначні сьпіванки, ах, яке то всьо було єму противне!

О, вишневі усточка єго Анніки, єї сині очи!..

Ніжні сьпіви в Арморі, що летіли на крилах вечірного вітру!... Як часто зворушував єго до сльоз єї солодкий, лагідний сьпів.

(Конець буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).